

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 358.

Tredie Session.

101ste Møde.

Torsdagen den 18de Marts
(Forts.)

Tscherning: Jeg troer ikke, at den 12te Paragraph egentlig behøver nogen Motivering, thi jeg synes, at det ligger i Sagen selv, hvorfor den er opstillet. Man vil see, at Fæstegaardene ellers lei i Mellemtiden vilde kunne komme til at gaae over i andre Hænder end deres, de ere bestemte at skulle komme til. Jeg vil paa ingen Maade nægte, og det nægter vist Ingen af dem, som have taget Deel i at foreslaae denne Paragraph, at det udover sin stadelige Virkning med Hensyn til Lovens Bestemmelser at fremtvinge Frivillighed. Det var et af de stærke Midler, som skulde bringe Bedkommende til at haste med at gaae ind paa frivillige Overeenskomster, naar de ikke vidste, hvilken Dag Døden kunde overrasse dem, og derved det Haab, som Loven gav dem, ophørte; men, da i det Hele taget Antallet, som det her dreier sig om, ikke kan være saa meget stort, og de, der komme til at lide derunder, nemlig Familierne, ikke kunne siges at være skyldige i saa Henseende, saa har man troet ved denne Paragraphs Bestemmelse at kunne bøde derpaa. Kunde man finde andre Bestemmelser, som kunde føre til Maalet, og som ikke medførte den Ulempe, jeg her har hentydet paa, saa er det ganske vist, at det var ønskeligt, men det vil i hvert Fald kunne skee til 3die Behandling ved en nærmere Overveielse.

Lehmann: Jeg troer, at den sidste ærede Taler (Tscherning) allerede tilstrækkeligt har oplyst, hvorfor denne Paragraph ikke bør antages (Ja). Det er i allerhøieste Grad ønskeligt at bruge ethvert lovligt Middel til at formaae Bønderne til hurtigt at bruge den store

dem ved Loven indrømmede Rettighed. Man kan ikke tvinge dem dertil; men ethvert Middel, der lægger dem det alvorligt paa Sinde at benytte den store Ret, Loven hjemler dem, er ønskeligt og aldeles i Lovens System. Den, der betænker sig saa lange, at Døden overrasser ham, kan kun tilskrive sig selv, at Loven ikke kommer til Anvendelse paa ham; derimod foreskommer det mig overordentligt betænkeligt at indføre et Slags fingeret Arvesfæstet paa det, der vitterligt er Livsfæste, blot for at afhjælpe saadanne enkelte smaa Gemyttighedsstilfælde. Naar der er talt om, at man imellem anden og tredie Behandling kunde tage Sagen under Overveielse, saa skal jeg bemærke, at dette Lovudkast i selve Udvalget har gjenemgaaet saa mange Overveielser, at, hvis den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) kunde finde et bedre Middel, — thi, at dette ikke er godt, synes han selv at indrømme — saa vilde det vist allerede være fremkommet.

Tscherning: Jeg troer dog, at man maaskee kunde tænke sig en Mellemvei, som kunde være ønskelig at slaae ind paa, og hvorfor man ikke skulde undlade at votere Paragraphen, det vil sige Principet i den. Det er jo nu allermindst at vente, at Loven skal kunne komme til at træde i Kraft til 1855; selv om Loven blev færdig i Rigsdagen i dette Aar, vilde det trække saa langt hen, at Tidspunktet efter al Sandsynlighed vilde blive skudt eet eller maaskee flere Aar længere ud. Derfor troer jeg, at det er vigtigt, at man gjør den foreslaaede Indrømmelse, selv om man maaskee fastsætter en kortere Tid, saa at man siger, at det første halve Aar eller det første Aar, efterat Loven er udkommen, og inden den behørig er bleven overveiet, ikke skal komme Bedkommende til Skade. Jeg troer, at man dog vil finde,